

findes; Landbocommissionen yttrede, at den maatte være aldeles enig med Indenrigsministeren deri, og nu seer jeg, at man har troet i dette Forslag at finde saadanne Bestemmelser. Jeg vilde nu gjerne vide, om nogen af de Mand, som før have erklæret, at det var næsten uopnaaeligt at finde saadanne Bestemmelser, f. Ex. de Mand, som i Landbocommissionen udtalte sig paa den Maade, og om den ærede Minister selv kan troe, at § 15 nu har ordnet Sagen paa en ganske fortræffelig Maade, at nu er al Fare forbi, at nu vil der ikke længere finde Wildtskade Sted, nu staaer der jo her, at, naar Krondyr og Daadyr komme paa Gierens Marker, saa kunne J. faae Gieren mulsteret, og han skal betale Gder for al den Skade, han gjør ved at udøve sin Jagtret. Er der virkelig nogen Mand her i Landet, som troer, at Tingen nu er paa en god Fod, og, hvis det ikke er Tilfælde, saa staae vi jo paa samme Punkt som før, saa staae vi ved de evige Klager over Wildtskade, som Ministeren ikke har seet sig istand til at sjerne ved at bringe brugbare Bestemmelser ind derom. Skulle vi da ikke gaae en langt simplere Vej, skulle vi ikke gaae den Vej, som er os anvist af Regjeringscommissairen i Slesvig, og behandle denne hele Sag paa en simpel Maade, hvorved vi kunne indskrænke Loven til nogle faa Paragrapher? J. Henhold til disse mine Udtalelser tiltræder jeg derfor aldeles den Udtalelse, som skeete af den sidste ærede Taler, og jeg skal slutte mig til de Uendringsforslag, som han vistnok vil stille.

Lefen: Ja, jeg maa tilstaae, at af alle de Lovudkast, som ere blevne fremlagte i den Tid, jeg har havt den Ære at være deelagtig i den lovgivende Myndighed, er der intet, som har gjort et saa nedslaaende Indtryk paa mig, som da jeg første Gang fik dette Lovudkast i mine Hænder; jeg ventede mig noget ganske Andet, da jeg saae Overskriften. Da jeg havde læst det igjennem, var det Indtryk, det gjorde paa mig, simpeltvæk det, at jeg sagde til mig selv — jeg beder, undskyld, at jeg ligesom siger, hvad jeg softe — det er ikke de Omkostninger værd, som Trykkerlønner har været, fordi det forekom mig, at det saa at sige slet ikke gjorde Noget, for at afhjælpe de store Mang-

ler, jeg kunde fristes til at sige Uretfærdigheder, som man daglig støder paa med Hensyn til Jagtloven. Jeg har selv engang været saa ulykkelig at komme lidt i Conflict i disse Sager, dog ikke engang fordi det vedkom mig selv personlig, idetmindste ikke fordi jeg havde forseet mig; men fordi en anden Mand's Dreng gif paa en Landevei med et Gevær, som tilhørte mig, og det blev taget fra ham af En, der paastod at have Jagtret paa den Vej, som Drengen gif paa. Om han virkelig havde en saadan Jagtret paa Veien, veed jeg imidlertid ikke rigtigt — jeg tvivler derpaa —, men det var paa en Tid, da jeg endnu ikke var kommen saavidt, at jeg turde gjøre Modstand. Som sagt, Bøssen blev fratagen Drengen, og jeg blev kaldt ned for Herfabet eller den Administration, som havde med Godsbestyrelsen at gjøre, og maatte indgaae et Slags Forlig, som man kaldte det, hvor jeg naturligviis maatte tilstaae at undvære Bøssen og betale en Mølt ovenikjøbet. Det var imidlertid ikke det Værste, men hele den Maade, hvorpaa dette Forlig kom i Stand, skal jeg ikke nægte irriterede mig i saa høj Grad, at jeg aldrig vil kunne glemme det. Jeg skal imidlertid ikke gjøre mig Umage for at sætte Thinget ind i de Følelser, som dengang bevægede mig, men jeg skal blot sige, at en af de Marsager, man nævnte, for at jeg skulde give Mølt, var ikke, fordi jeg havde forseet mig, men fordi at det ikke passede sig for en Bonde at jage og junkerere. Dette og Mere af lignende Art blev nævnet under Forligsmæglingen, som man kaldte det; imidlertid var der ikke Tale om en Mægling, thi, vilde jeg ikke betale den Mølt, som man fandt for godt at nævne, saa skulde der naturligviis anlægges Sag. Jeg beder erindret, at det var strax efterat jeg var bleven Fæstebonde; jeg troede, efterom Sagen blev mig forestillet af den høie Administration, at jeg havde begaaet en meget stor Forbrydelse ved at lade en anden Mand's Dreng bære min Bøsse paa en Landevei, saa at jeg naturligviis strax fandt mig i at betale den Mølt, som man dicterede mig, og dermed var jo saa den Sag tilende. Nei, det er sandt, jeg glemte, at jeg gav Løfte om, at jeg ikke mere vilde eie nogen Bøsse; jeg maa imidlertid tilstaae, at jeg ikke har holdt dette